

Fjøs af Rubbemur.

(Fra Smaalene).

Det er en almindelig Erfaring, at Fjose og Stalde med Tommervægge ere af Ilden Varighed, da den i disse Huse opstaaende Fugtighed i hoi Grad angræber og forraadner Træet, saa at Ombygning er fornøden hvert 20de Aar. For at undgaa de med den hyppigere Ombygning forbundne Ulemper og store Bekostninger, fornemmelig i mange Egne af Landet, hvor Skovprodukter paa Grund af Skovens uvorne Behandling ere bleven vanskelige at erholde og i ethvert Tilfælde bør spares til det Brug, hvor de ikke kunne erstattes af noget Andet, maa det være en vigtig Sag for Landmanden for saadanne Huse at kunne anvende en Bygningsmaade, som fordi den er varigere, derfor er mindre bekostelig, eller som naturligvis helst forener begge Fordele. En større Varighed opnaaes vistnok, naar der bygges af Sten, men Murstensbygninger ville blive uforholdsmæssig kostbar paa Grund af Stenens høie Pris (6—8 Spd. pr. 1000) og ofte lange Transport; ligesaa kostbar vil ogsaa Graastensmur blive, hvor dertil skiftet Sten maa admineres og desuden ofte fremføres langt, ligesom man ogsaa med Dette eller Urette har gjort den Erfaring, at Graastensfjose i Regelen ere kvalme og fugtige, og paa Grund af Væggenes Tykkelse somofte mest mørke. Begge Fordele baade Varighed og Billighed formenes at opnaaes enten ved den i Danmark paa flere Steder almindelige Bygningsmaade af Ler alene, som ogsaa skal være anvendt for et Fjøs paa Landbrugs-skolegaardens Abildso i Aller, — eller en Blanding af Træ og Ler, den saakaldte Rubbemur, der i de senere Aar er bleven mere og mere almindelig i Smaalene. — Maaden hvorpaa sidstnævnte bygges meddeles herved kortelig, som en Sag af naturlig Interesse for Ugeskriftets Læsere, foranlediget tillige af nogle ved Landbrugsmødet paa Hamar ifjor faldne Uttringer om, at enkelte Huse paa Ringerige, opførte af dette Materiale, men vistnok paa en aldeles feilagtig Maade, havde vist sig mindre solide.

Rubbehuse bør som alle Murbygninger opføres paa hel Grundmur af Graasten, der efter Grundens Bestaaffenhed maa fundamenteres mere eller mindre dybt for ikke at forrykkes af Tællen. — Hvor ingen Gjødselsfjelder ønskes, er det tilstrækkeligt for Undermuren at oplaste en Grav af omtrent 2 Allens Bredder og i Lerbund 2 1/2; i Sandbund 2 Allens

Dybde, der fyldes med større eller mindre Kampsten og ovenpaa udsæves med noget fladere Sten; herpaa opføres en almindelig Graastensmur af omtrent 1 1/2 Allens Tykkelse og 1 Allens Høide over Jorden. Jntet er naturligvis til Hinder for at anbringe Gjødselsfjelder, der vistnok bør anbefales hvor Lokaliteterne derfor ere gunstige s. Ex. Husets Beliggenhed i en Braabakke, og dertil skiftet Sten ei er for vanskelig at erholde; Undermuren maa nemlig i saa Tilfælde være 3 a 4 Allens hoi. — For at spare de med en Mur af saadan Høide forbundne Omkostninger kan ogsaa Gjødselsfjelder anbringes blot under en Del af Fæhuset hovedsagelig for Opsamling af Urinen i et eller andet dertil tjenligt Stof: Jord eller Galm. Urinen maa da føres i vandtætte Skantiller der fra alle Kanter af Fæhuset gives et passende Fald hen til den Del af Bygningen, hvormunder Kjelderen er anbragt. — Vistnok kunne ogsaa Væggene opføres paa en dobbelt Ramme af Spirer anbragte paa Stenpiller, men bortset fra at disse paa saadanne Steder ere meget udsatte for at forraadne, saa er heller ikke en Bygningsmaade, der giver Blæst og Kulde fri Udgang under Gulvet, at anbefale for Huse, hvor Kreaturer skulle opholde sig om Vinteren. — At Kreaturerne ofte om Vinteren lide af Sygdomme og i det Hele have et forfrosent og vantrent Udseende, skyldes vistnok for en stor Del denne Bygningsmaade, der endnu paa de fleste Steder er den almindelige.

Til Rubbemur udfordres følgende Materialier:

- a) Rubber: Dertil kan anvendes Tommeret af gamle Huse, naar det blot ikke er saa raadtent, at det har tabt sin Bærekraft. Rubberne skjæres efter Husets Størrelse fra 15—24 Tom. lange. Er Husets Længde over 50 Allens uden Mellemvægge, eller skal s. Ex. ovenover Fæhuset være Love eller Lade, bør Rubberne vistnok være 24 Tommer lange. De kløves en Gang og den flade Side tilhugges noget om fornødigedes især mod Enderne. 3 Mænd kunne skjære, kløve og tilhugge 3 a 4 Favne Rubber daglig.
- b) Lægter: Disse bør være fra 2—2 1/2 Tomme i Firkant; de kunne vistnok tilhugges af smale Trær, men skulle de have i nogen Mængde, skjæres de lettest, og kan dertil benyttes mindre godt, kvistet Grantommer.
- c) Ler: omtrent i det Forhold 5 Dele Ler og 1 Del Vand. Dette tilberedes lettest i en saakaldet „Tramp“ d. e. en Ramme af Tommer 6 a 8 Tommer hoi og 6 a 7 Allens i Firkant

paa et Gulv af Bord. Heri fyldes Sand og Ler til en Høide af 6 Tommer. Medens en Dreng driver et Par Heste eller Dyr rundt, maa i Regelen 2 Mænd være beskæftigede med dels at tilføre og lidt efter lidt paaøse Vand, dels at indkaste i Bønnen det Ler, som efterhaanden af Dyrene bliver traadt ud mod Kanterne. Dyrene sættes 2 eller 3 ved Siden af hinanden og fæstes med et Toug til en midt i Trampen opreist Stol. For at forhindre, at de bestandig træde i samme Spor, kan man enten binde dem et Klæde for Dinene eller snart forlange snart forforte Afstanden fra Centrum. For at Arbeidet kan gaa hurtigt fra Haanden, bør man have 2 saadanne Trampe saa at den ene kan tilberedes, medens den anden tommes. Efterat Undermuren er opført, lægges Husets

Gulv, helst nogle Tommer under dennes øverste Kant. Herpaa indbringes de fornødne Rubber og Lægter, for at være nærmere ved Haanden under Arbeidet. Undermuren udjævnes ovenpaa med flad Sten og Ler til lige Høide paa alle Kanter, derefter opreises en Plante lodret i hvert Hjørne for at bestemme Retningen for Væggens udvendige Side.

Muurarbeidet udføres lettest af 5 Mand saaledes:

No. 1. Tilfører og paalægger Muren omtrent 2 Tommer tykt Ler.

No. 2. Udvælger Rubber af nogenlunde samme Tykkelse for hvert Lag, og lægger dem paa Stil-ladsen.

No. 3. Murmesteren strækker Snoren mellem de opreiste Planker, og begynder i det ene Hjørne med en fikantet Rubbe; denne lægges tvært over Muren, saa at den udvendige Ende bliver i Linie med Snoren, og drives med et Slag af en Hammer ned i Leren; derpaa lægges en Rubbe med den runde Side ned, drives med et Slag ned i Leren og med et Sideflag indtil $\frac{1}{2}$ Tommes Afstand fra den første. Ved Sideflaget drives Leren op mellem begge Rubber. Nu føres med en liden Træspade noget af den paa Muren liggende Lere hen til den nedlagte Rubbe, saa at den ved Rundingen fremkomne Vinkel omtrent fyldes, derpaa lægges en Rubbe med den flade Side ned, drives med 2 Slag først ned i Leren og sidenefter hen til den anden, og saaledes fortsættes hele Muren rundt med Rubber, vekselvis med den flade og runde Side ned. Retningen med Snoren maa nøie iagttages, for at ikke Muren skal faae Ujævnheder eller blive færa.

No. 4. Tilfører og lægger 2 Tommer tykt Ler jævnt paa Kubbelaget.

No. 5. Lægger Lægter paa begge Sider af Muren udvendig lige i Kanten af Rubberne, indvendig $\frac{1}{2}$ Tomme indensfor Kanten, for at den paafølgende Rapning ved de derved fremkomne Indsenkninger lettere kan sætte sig til Væggen. I Hjørnerne sammensælbes de paa halv Ved og fæstes til Muren med en 6 Toms Spiger. Paa samme Maade kunne de forbindes midt i Væggene, dog bør man passe det saa, at ikke alle Lægterlag sjødes paa samme Sted i Muren. Lægterne drives ned i Leren indtil de komme til at hvile paa de højeste af de underliggende Rubber og fæstes med et Par 4 Toms

Spiger. Mellem Lægterne kan man ogsaa lægge gammel Gjørdesfang, Baghun eller Bragbord, dels for at spare Lere, dels for end bedre at sammenbinde Muren især i Hjørnerne, hvor Bordene blive sammensættede med en 6 Toms Spiger. Disse Fyldningsmaterialer nedslaaes i Leren til jævn Høide med Lægterne. Nu er det første Lag færdigt og No. 1 begynder igjen med Paaføring af Ler, og der fortsættes i den ovenfor angivne Arbeidsorden. Samtidig med Muringen indfattes Dør- og Vindues-Karmer, der bør være sammensældte af firkaarne Planker saaledes, at den øverste og nederste Side har omtrent 6 Tommer udskydende Enden, der blive indmurede i Væggen. For hvert Kubbelag bør Væggen vatres, da en Ujævnhed let kan rettes ved i det næste Lag at anvende noget tykkere Rubber paa de lavere Steder.

Er nu Væggene færdige til den bestemte Høide, paalægges en dobbelt Ramme af firkantet Tommer og herpaa sælbes Bjælkerne. Intet er nu til Hinder for at anbringe Foderhus eller Løve af Bindingsværk ovenover Føhuset. Kubbevægge fra 18—24 Tommers Tykkelse ville vistnok baade have den nødvendige Bærekraft og Støhed, naar blot Undermuren er opsat med tilstrækkelig Forsigtighed og Hensyn til Grundens Bæklæthed. I ethvert Tilfælde bør paa saadanne Huse anbringes et udskydende Tag for at befri Væggene for Regn og Tagdrupp.

Indvendig bør Væggene rappes og kalkes baade for Varmens Skyld og for at forhindre Træværket fra at forraadne. Udvenig kunne de enten beklædes eller maasse vil det være tilstrækkeligt at rappe med Kalk og Sand, dog har ogsaa Erfaring godtgjort, at Kubbemur uden nogen Beklædning har holdt sig i mange Aar uden at tage synlig Skade.

De med Kubbemur forbundne Omkostninger kunne omtrentlig ansættes saaledes:

For et Føhus 50 Al. langt og 18 Al. bredt:			
30 Favner Rubber, 18 Tommer lange, 1 Spd. pr. Javn		30 Spd.	= fl.
36 Tylvter Lægter, 8 Al. lange, a 72 fl pr. Tylt	21	—	72 =
1000 4 Toms Spiger	2	—	= =
300 6 Toms Do.	1	—	72 =
Til Dyrefølsen af Væggene:			
4 Mand i 8 Dage, a 36 fl daglig	9	—	72 =
1 Murmester i 8 Dage, a $\frac{1}{2}$ Spd. daglig	4	—	= =
For Leren Tilberedelse, 2 Mand i 8 Dage	4	—	96 =
Den indvendige Rapning:			
3 Mand i 6 Dage	5	—	48 =
Murmester i Do.	3	—	= =
2 Tdr. Kalk	1	—	= =
			83 Spd. = fl.

Heri er ikke indberegnet Hestens eller Dyrenes Arbejde med Tilberedelsen af Leren, da de blot ville have at arbejde nogle Timer daglig. De ovenfor angivne Omkostninger ville naturligvis variere noget efter Arbeidspriserne paa de forskjellige Steder, hvortilmod Arbeidet under en dyelig Murmesters Ledelse kan udføres med den anførte Arbeidsstyrke og i den beregnede Tid. Arbeidets Hurtighed afhænger ogsaa

meget af, at det nødvendige Antal Arbeidere anvendes i en bestemt Arbeidsorden, saa at Leren ikke faar Tid til at tørke førend den anvendes paa Muren samt Kubber og Lægter deri nedlægges.

En Feil, hvori man ved denne Bygningsmaade ofte har gjort sig skyldig, er at mure med Kubber mellem Bindingsværket, eller idetmindste at opreise Stolper i Hjørnerne. En saadan Fremgangsmaade, langtfra at være nødvendig, er meget mere til Skade, da Tagets hele Tyngde saaledes kommer til at hvile paa Bindingsværket og Kubberne blive liggende løse; naar nu Løret tørker, ville Albninger fremstaa næsten mellem hver Kubbe, ja hele Muren vil lettelig kunne stødes ud af sit Leie. Naar derimod Taget hviler umiddelbart paa Muren, og denne i Hjørnerne og forøvrigt vel er sammenbundet med tilspigrede Lægter, vil ved Tørringen Synkningen blive jævn og et Fæhus af de ovenfor angivne betydelige Dimensioner har selv uden indvendig Rappning, efter et Aars Forløb ikke havt en eneste Kevne, ja endog i 24 Gr. Kulde været tilstrækkelig varmt.

Hvad nu Prisbilligheden angaar ville saaledes efter den gjorte Beregning, Kubbehuse langt være at foretrække for Stenhuse, især hvor gammelt Tømmer høves til Kubber, og med Hensyn til Varighed ville de vist ikke staa meget tilbage for disse, naar blot Væggene udvendig og indvendig tilstrækkeligen blive bevarede mod Fugtighed.

Saaledes synes denne Bygningsmaade ikke alene at kunne anbefales for Fæhuse, men ogsaa, naar den nødvendige Forsigtighed og Noagtighed iagttages under Opførelsen, for Vaaningshuse. Tid og længere Erfaring vil vistnok ogsaa her som i alt Andet fremkalde hensigtsmæssige Forbedringer.

Frugtens Afplukning og Opbevaring.

De forskjellige Frugtsorter, vi dyrke, opnaa først deres eiendommelige Velsmag, naar de ere fuldkomne modne, og bør derfor ikke nydes uden netop paa dette Tidspunkt; men medens det indtræder hos nogle af Sorterne i August og September, er der andre, i hvilke den Dandannelse af Saften i Frugterne, som vi kalde deres Modning, ikke bliver tilendebragt førend om Efteraaret eller endog ud paa Vinteren, og derpaa grunder sig Inddelingen af dem i Sommer-, Høst- og Vinterfrugt; den forskjellige Modningstid betinger atter en forskjellig Plukningstid, som dog ikke bør være den samme hvert Aar, men maa rette sig efter Veirets Velsmag; jo tørre og varmere Sommeren er, desto tidligere indtræder den, og omvendt. Men af de nævnte 3 Klasser af Frugter opnaa kun de, som høre til den første, en saadan Grad af Modenhed paa Træet, at de kunne nydes strax; Høst- og Vinterfrugterne maa derimod eftermodnes paa Lageret, inden de blive tjenlige til Brug; og som Exempler behøver jeg blot at nævne de velbekjendte Sorter: Borsdorfer-Äblet,

de grønne Winter-Bearmain, St. Germain-Pæren og Winterbergamotten; naar vi i Oktober plukke disse Frugter af Træerne, ere de jo haarde og uden Smag, og først i December indtræder deres fuldkomne Modning, saa at deres Kjød bliver ffjort, smeltende og faar sin aromatisk Velsmag.

Sommerfrugterne, saavel Äbler som Pærer, ere tjenlige til Afplukning, naar enkelte af dem begynde at falde af Træerne, og deres Kerner da ere sorte eller brune; men man behøver ingeniunde at plukke alle Frugter af et Træ paa een Gang, man kan først aatage dem, hvis stærkere Farve viser, at de ere fuldkomne modne; de øvrige tages da lidt efter lidt af og lægges paa Lageret i 4—5 Dage for at eftermodnes, hvorved man opnaar den Fordel at have Brugen af disse kortvarige Frugter i længere Tid.

Som den rigtigste Afplukningstid for Høstfrugten kan man vistnok fastsætte 8 Dage, forinden de ville være modne paa Træerne, eller omtrent ved Mikselsdag; enkelte Sorter ville dog kræve en Undtagelse herfra, og Aarenes forskjellige Karakter kan enten fremskynde eller forhale den noget.

Af Vinterfrugterne bør Äblerne plukkes saa flidigt som muligt; de maa blive paa Træerne, saa længe Veiret tillader det; de fine Taffelpærer bør derimod vistnok tages noget tidligere af, da flere af dem ellers ikke faa den Velsmag, de kunne opnaa; dog beror dette for en Del paa Efteraarets Velsmag.

Saa vidt min Erfaring strækker, tror jeg, at Frugttrædyrkerne hertilands ikke sjelden begaa den Feil at plukke Frugten altfor tidligt; men ganske umodne Frugter holde sig ikke længe, fordi Safterne i dem endnu ikke ere komne i det rigtige Forhold, da Livskraften er for stærk og foranlediger Forandringer, som, fordi de ikke kunne gaa deres naturlige Gang, bevirke, at Frugten raadner.

Der hører vistnok en Del Erfaring til at træffe den rigtigste Afplukningstid for hver enkelt af de mange forskjellige Frugtsorter, vi dyrke; men den erhverves dog let ved nogen Opmærksomhed paa dem i flere Aar. For den Uerfarne skal jeg imidlertid ikke undlade at anføre nogle aldeles flkre, almindelige Kjendtegn paa, naar Frugterne ere saa vidt udviklede, at man uden Fare kan plukke dem. Det er da for det Første, naar Kernerne i dem have begyndt at faa Kolor, og dernæst, naar de løsnes let fra Sporerne, hvorpaa de sidde, ved at høves lidt i Veiret; men det vil dog være hensigtsmæssigt at fravige denne Regel ved de Frugter, der ere tilbøielige til at blive tørre eller mellede.

Hvad Stenfrugterne, navnlig Blommer og Kirsebær, angaar, vil det neppe være nødvendigt at give Regler for, naar de bør plukkes; de angive det nok selv ved Farven.

Det vil være indlysende, at det Äble, som rives af saaledes, at Stikken bliver fiddende paa Sporen, ikke kan holde sig saa længe eller saa godt som det, der forsigtigt løsnes fra Frugtsporen lige i Forbindelseslebet imellem denne og Stikken, hvad der, saakæmt Frugten er tilstrækkelig moden, saa let lader sig gjøre ved at løfte den i Veiret med den høire Haand, medens man med den venstre holder

Grenen eller Sporen fast. Men Æbler og Bærer uden Stille sees meget ofte selv imellem dem, Frugthandlerne stille til Skue i deres Binduer, og det er derfor neppe nogen ganske ugrundet Formodning, at Frugterne ingenlunde paa alle Steder plukkes med den Forsigtighed og Omhu, som bør vises i Behandling af god Taffelfrugt. I store Haver, hvor der høstes mange Tønder Frugt, vil det være umuligt at overholde, at alle Arbeiderne plukke ethvert Æble med Stille; men hvad man dog i det mindste maa søge at forebygge, er, at de rive altfor mange Sporer af Træerne. Til at plukke Frugt med cristerer der ikke noget bedre Redskab end Hænderne; selv om Træet er noget høit, kan man godt hjælpe sig med disse, naar man har en tilstrækkelig hoi Dobbelstige, og de „Instrumenter,“ man har konstrueret for at lette Frugtafplukning, hvad de dog i Virkeligheden ingenlunde gjøre, ere aldeles overflødige; de ere uhensigtsmæssige, hvor Frugttæavlen drives i det Større, medens de derimod vel kunne være anvendelige for en Dame, der vil plukke sig en enkelt Frugt af et Træ.

De afplukkede Frugter maa lægges med Bærsonhed og ikke kastes ned i Kurve; disse maa være forsynede med et lille Stykke Tong, hvori der er fastgjort en Krog, som kan hænges paa Grenene. Naar disse Kurve ere fyldte, afdømmes de forsigtigt i store, hvori Frugten transporteres til sit Dybevaringssted; er det god Taffelfrugt, man plukker, bør det ikke lægges altfor mange Lag i disse sidste, og er man af en eller anden Grund nødsaget dertil, bør der lægges blødt Papir imellem hvert andet Lag.

Nogle lægge Frugten strax efter Afplukningen hen paa det Sted, hvor de ville gemme den; dette er imidlertid ikke at tilraade, da det foraaarsager, at den ikke holder sig saa længe, og det er dog især i Wintermaanederne, at god Frugt betales bedst. Forinden den lægges tilrette i Frugtkælderen eller Kammeret — det sidste er altid at foretrække især til Opbevaring af finere Frugter —, maa den have „svedet“ eller være befriet for den klæbrige Vædske paa Skallen; den lægges derfor strax efter Afplukningen i Bunke paa Gulvet i et Værelse, men disse Bunker maa ikke være for store, kun 3—4 Lag i hver, thi ellers bringes den let til at svede for stærkt, tørres for stærkt ud, taber for mange Safter og saaledes ogsaa i Velsmag. Efter 10—12 Dages Forløb bringes den hen i sit Winterkvarter, og dertil kan benyttes enten et Værelse, der kan sikkes for Frostens Indtrængen, eller en Kjælder, og jo bedre en saadan egner sig til Opbevaring af Vin og Ol, desto bedre passer den i Almindelighed ogsaa for Frugt; den lægges paa Hylber i ikke altfor tykke Lag og ikke paa et Underlag af Hv eller Halm, da den let faar Smag af dette. Frugtrummet maa ikke lide af Tugtighed, og Dagshyet maa kunne udelukkes derfra, da det vil bevirke en for stærk Udvæjning af Frugterne. Saalænge det ikke fryser, maa frisk Luft kunne komme derind, men begynder Winteren at indfinde sig, maa al Indtrængen af den forhindres, og Temperaturen bestandig holdes paa det samme Punkt; den maa ikke gjerne gaa under + 2° og ikke over 6°. Er Opbevarings-

stedet ikke fuldkommen frostfrit, maa man i Frostveir lægge noget i Dvnen, hvis en saadan findes deri, eller tildække Frugten med uldne Tæpper, Halm o. s. v.

Men Mange ville vistnok være i det Tilfælde ikke at have et saadant Gjemmested for deres Frugt og maa derfor hjælpe sig paa anden Maade, som ved at lægge den ned i Tønder, Kasser osv. Dette lader sig ogsaa meget vel gjøre, kun at disse Gjemmer ere fuldkommen rene og tørre; ja Frugten holder sig endog særdeles godt i dem, fordi den da ikke er udsat for nogen som helst Forandring af Luftten; den stilles lagvis heri, med lidt tørt, rent Løv, eller Klid eller tørt Mos imellem Lagene, og naar en Tønde er pakket fuld, staaes den til og stilles paa et tørt, hjøligt Sted; i strengere Frost maa saadanne Tønder dækkes med Halm eller et andet lignende Materiale, hvis man ikke har et varmere Sted at sætte dem paa eller vil grave dem ned i Jorden paa en tør Plads, hvormed der jo dog altid er forbunden den Risiko, at Musene kunne finde Veie til dem.

En saa omhyggelig Behandling af Træfrugten er ingenlunde, hvad Flere vistnok ville være tilbøjelige til at antage, overdreven og unødvendig, men enhver, der forsøger den, vil snart komme til Erkjendelse af, at det dog i Grunden er den, der betaler sig bedst, og det enten man selv vil benytte sine Frugter eller sælge dem; derfor er den ogsaa almindelig i andre Lande, hvor Frugttæavlen staaar paa et høiere Standpunkt end hos os.

(Danst Ugekrift for Landmænd).

Christiania Kornpriser.

	indenlandst
Hvede, 3 $\frac{1}{2}$ à 5 $\frac{1}{2}$ Spd.	intet solgt.
Rug, 0 0	intet solgt.
Byg, 15 $\frac{1}{2}$ à 18 $\frac{1}{2}$.	
Havre, 9 $\frac{1}{2}$ à 11 $\frac{1}{2}$.	
	udenlandst
Rug østersøist 210—212 Pd.	4 Spd. 2 $\frac{1}{2}$.
Rug dansk 202—204 Pd.	4 Spd.
Byg dansk 186—188 Pd.	19 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$.
Hvede dansk 208—212 Pd.	6 $\frac{1}{2}$ à 7 Spd.
Erter dansk 4 Spd.	72 $\frac{1}{2}$.
do. østersøist 6 Spd.	

Christiania Fiskepriser.

Sild, Kjøbmd.	6 $\frac{1}{2}$ Spd. pr. Td.
Sild, stor Mid.	6 Spd. pr. Td.
Sild, smaa do.	4 $\frac{1}{2}$ à 5 Spd. pr. Td.
Sild, stor Christ.	4 $\frac{1}{2}$ à 4 $\frac{1}{2}$ Spd. pr. Td.
Sild, smaa do.	16 $\frac{1}{2}$ à 18 $\frac{1}{2}$.
Storset	7 $\frac{1}{2}$ pr. Bog. à 7 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$.
Middelsæt	1 Spd. à 1 Spd. 12 $\frac{1}{2}$ pr. Bog.
Smaaet	4 $\frac{1}{2}$ 18 $\frac{1}{2}$ pr. Bog.
Rødstjer	7 $\frac{1}{2}$ à 7 $\frac{1}{2}$ 12.

Udgiverens Adresse:

Proprietær Schrøder. Bøll i Bærum.

Følgeblad til Skilling-Magasinet.

Christiania.

Trykt og forlagt af W. C. Fabritius.